

z moci úřední přihlížeti. Ovšem měl soud povoluje exekuci na odbytné řídit se předpisy uvedeného zákona, avšak neučinil-li tak mylně vykládaje zákon, měl dlužník rekusem odporovati povolení exekuce. Mimo to mohl dlužník i po pravomoci usnesení podle § 5 uved. zákona navrhnouti, aby exekuce byla zrušena, pokud odporuje předpisům tohoto zákona. Dlužník neučinil ani jedno ani druhé. Následkem nečinnosti dlužníka zůstává exekuce v platnosti tak, jak byla prvním soudem povolena, tedy bez všelikého obmezení. Pochybil proto první soud tím, že při rozvrhu odbytného složeného k soudu přikázal z něho dlužníku částku, odpovídající obmezením stanoveným zák. čís. 314/20, správně měl celé odbytné rozvrhnouti podle zásad stanovených v §§ 307, 285, 287 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Rekursní soud vycházel z názoru, že první soud neměl přihlížeti k námitkám uplatňovaným dlužníkem u rozvrhového roku, protože prý dlužník exekucím vedeným proti němu několika vymáhajícími věřiteli ani rekusem neodporoval, ani podle § 5 zákona čís. 314/20 sb. z. a n. jejich zrušení, pokud odporují předpisům tohoto zákona, nenavrhl. Tento názor je však nesprávný a odporuje spisům, neboť dlužník při rozvrhovém roku dne 17. ledna 1935 uplatnil nárok na odbytné z toho důvodu, že je nezabavitelné. Tím se dožadoval vyloučení odbytného z rozvrhového řízení pro nezabavitelnost a nezáleží na tom, že se tak stalo v nesporném řízení, které první soud místo v příslušných exekučních věcech provedl odděleně přes to, že odbytné bylo k soudu složeno zřejmě podle § 307 ex. ř. a mělo býti proto postupováno obdobně podle §§ 283—287 ex. ř. Nebylo proto ani třeba, aby dlužník činil v příslušných exekucích návrh na jejich částečné zrušení, on to však dodatečně dne 17. května 1935 učinil a též úspěchu dosáhl.

Čís. 14749.

K § 46 zákona ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. z. na rok 1888.

Soud jest vázán rozhodnutím úrazové pojišťovny dělnické, že jde o podnikový úraz.

Rozhodnutí její o tom jest spatřovati i ve vyměření úrazového důchodu pojištěnci.

Přiznání nároku na odškodné úrazovou pojišťovnou brání tomu, by byla na rozhodčí soud vznesena žaloba c o d ō d ů v o d u.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1935, Rv II 665/35.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalované jako pokojská; dne 9. srpna 1933 vykonávajíc příkaz žalovaného Adolfa O-a, jenž byl rovněž ve službách žalované, přivodila si těžké poranění. Tvrdíc, že žalovaná používala Adolfa O-a k vedení podniku, ač byl nezdatnou osobou, domáhá se na žalované náhrady škody. N i ž š í s o u d y nevyhověly žalobě,

o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Výměrem Úrazové pojišťovny dělnické v B. byl žalobkyni pro úraz utrpěný v závodě žalované přiznán úrazový důchod. Tímto výměrem bylo tedy vysloveno, že žalobkyně byla v době svého zaměstnání u žalované pojištěna pro škody způsobené úrazem. Že tento výměr nerozeznává mezi podnikem hotelovým a polním hospodářstvím žalované, je nerozhodné. Soud jest vázán tímto výrokem výměru, že žalobkyně obdržela úrazový důchod za úraz utrpěný v podniku, že šlo tedy o úraz podnikový a nemůže přezkoumávati otázku, zda snad žalobkyni renta úrazová vyměřena býti neměla, poněvadž šlo o úraz mimo podnik. Dle § 46 zák. čís. 1/88 může pojištěný uplatňovati proti majiteli závodu zákonnému pojištění podrobeného nárok na náhradu škody jen tehdy, jestliže podnikový úraz byl podnikatelem způsobem úmyslně. Nárok pojištěné osoby na náhradu škody z úrazu podnikového je proti majiteli podniku, který úraz úmyslně nezavinil, vyloučen, nejen tehdy, když nárok tento jest odvozován ze samostatného zavinění majitele podniku, zejména z opomenutí provésti ochranná opatření, nýbrž i tenkrát, byl-li úraz zaviněn nezpůsobilým zaměstnancem podniku. Není tu tedy nároku žalobkyně proti žalované, když žalobkyně ani netvrdila, že by býval byl její úraz způsoben žalovanou zúmyslně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu jest soud vázán rozhodnutím úrazové pojišťovny dělnické, že jde o úraz podnikový (srovnej čís. 976, 3223, 7102, 9780, 11715 a 12987 sb. n. s.). Rozhodnutí úrazové pojišťovny, že jde o podnikový úraz, jest spatřovati i v tom, že úrazová pojišťovna vyměřila pojištěnci úrazový důchod, jak se stalo v souzené věci výměrem příslušné úrazové pojišťovny dělnické, v němž tato úrazová pojišťovna vychází z předpokladu, že šlo o úraz, jež utrpěla žalobkyně v podniku. Pokud dovolatelka vytýká, že řečený výměr úrazové pojišťovny nemůže býti pro soud závazný, ježto dosud nenabyl právní moci, jest uvést toto: Podle § 38 zákona o úrazovém pojištění dělnickém ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888, jest zřídit pro každou pojišťovnu, zřízenou podle uvedeného zákona, v jejím sídle rozhodčí soud, který jedině jest příslušný rozhodovati o nárocích na odškodné proti pojišťovně vznesených, jí však neuznaných. Z toho plyne, že, byl-li vznesený nárok na odškodné úrazovou pojišťovnou přiznán, nelze vznést na rozhodčí soud žalobu co do důvodu, nýbrž jen co do výše nároku. I z doslovu § 38 c) zák. čís. 207/19 sb. z. a n. jasné plyne, že proti přiznání odškodného mohou podati žalobu jen osoby zproštěné podle § 4 zák. pojistné povinnosti; o takové osoby však v souzené věci nejde. Přiznání nároku na odškodné předpokládá, že úraz byl uznán úrazovou pojišťovnou za podnikový. Nemá proto v souzené věci, kdy úrazovou pojišťovnou byl nárok na odškodné uznán a toto vyměřeno, významu ustanovení § 38 c) zák. čís. 207/1919 sb. z. a n. o jednorroční lhůtě k podání žaloby, když tato nebyla v souzené věci přípustna.